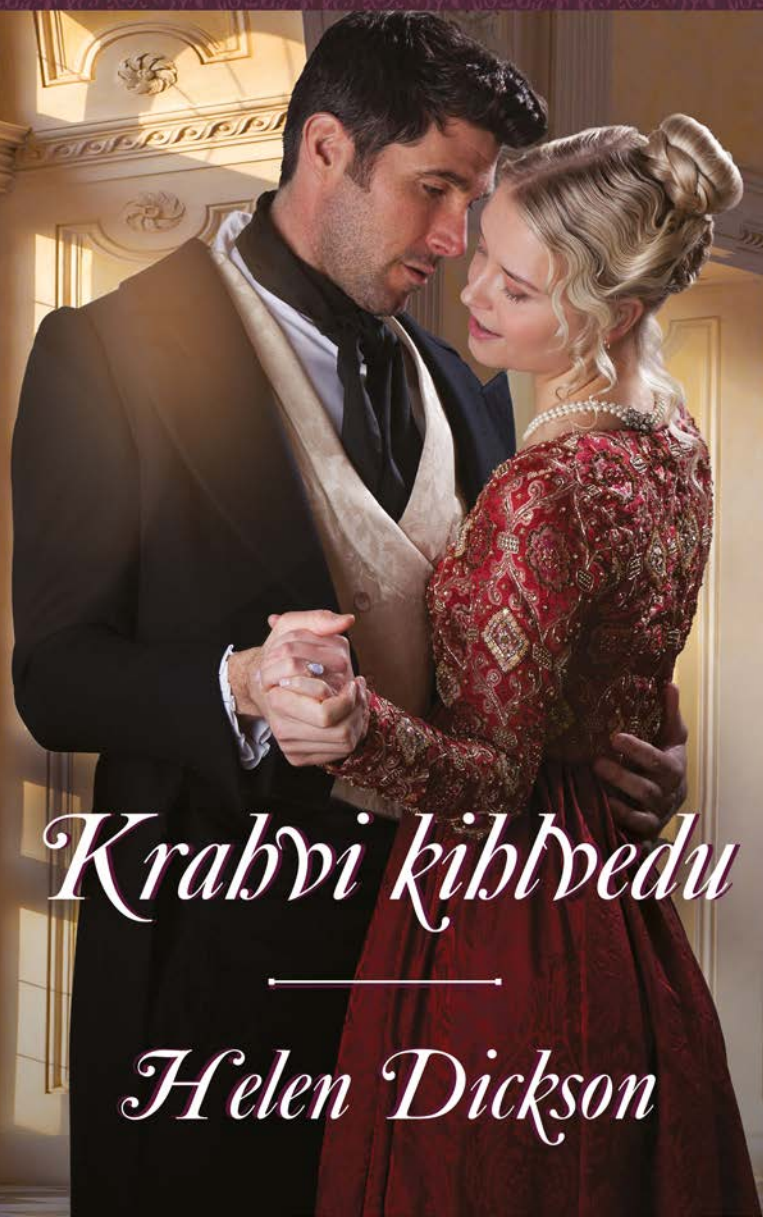

 HARLEQUIN

 JALLOOLINE ROMAAN

Krabvi kihlvedu

Helen Dickson

Originaali tiitel:
Helen Dickson
The Earl's Wager for a Lady
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülla Veerg
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Helen Dickson
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D05427223
ISBN 978-9949-87-081-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Kujutage ette, et olete kahe härrasmehe kihlveo objektiks. Kas suudaksite ette kujutada, mida võiks naisterahvas end sellisest olukorrast leides tunda – õudust, viha, alandust ja sügavat haavumist –, eriti kui kõnealune naine arvab end härrasmeest hästi tundvat, teda isegi täielikult usaldades.

Sellisel juhul võtab andestamine aega, eriti veel siis, kui naine juhtumisi armastab meest, kes nõustus kihlveoga – võrgutada daam enne teatud tähtaega või jääda ilma oma majast. See nõuab kindlasti teatud selgitustööd.

Niisiis, kas naine andestab või saadab mehe oma teed? Teil ei tule pettuda, kui loete raamatut „Krahvi kihlvedu“ ja leiате vastuse sellele küsimusele.

Helen Dickson sündis ja elab tänase päevani Ühendkuningriigis South Yorkshire'is koos endisest farmijuhatajast abikaasaga. Olles kolinud mujale askeldusterohkest farmikeskonnast, kus ta nende kaht poega kasvatas, on naisel nüüd aega oma lemmikajaviitega tegelda. Talle meeldib värskes õhus viibida, reisida, lugeda ja muusikat kuulata. Parandamatu romantikuna kirjutab ta iseenda rõõmuks. Armastus ajaloo vastu viis Heleni ajaloolise ilukirjanduseni.

Esimene peatükk

Surrey, 1810

Taas üks tegus päev ees ootamas, lahkus Eve – lai õlgkübar päikesekaitseks küpse nisu värvi juustel ja päevinäinud rukkilillesinine kleit seljas – kodust ning võttis suuna suursuguste jalakate varjus asuvat imeilusat vana maja, Grange'i ümbritsevate müüride taga laiuvatele põldudele. Päikesetõusust sume taevas kallas kuldset valgust üle maa. Pääsukesed lendlesid põllu veerel kuldkollase vilja taustal tulitavate moonide kohal.

Eve ohkas ja seisatas hetkeks, lastes pilgul ringi käia. Oli päeva parim aeg, vaikus, mille peagi katkestab terve kogu päeva kestav ränkraske töö, et vili enne ilmamuutust sisse saada.

Äkitselt lõhestas vaikust püssipauk. Linnuparv tõusis tiibu rapsides ja häirimise pärast metsikult kraaksudes taevasse. Ehmunud Eve suundus joostes heli suunas. Ta jõudis

paksu metsa vahel kulgevale teele. Silmale avanev pilt sundis ta seisatama. Eve hindas kiirelt olukorda. Kastemärjal rohul lebas mees, kelle õlahaavast immitses verd. Mehe hirmunud hobune tammus sealsamas lähedal ja värises. Kuid kõige enam pälvis Eve'i tähelepanu ta vend Robert, kes seisis eemal, jahipüss käes ja noor nägu täis kirjeldamatut õudu.

„Robert! Millega sa hakkama oled saanud?“

„Mina... ma pole midagi teinud. Ma olin jäneseid küttimas ja... Kas... kas ta on surnud?“

Eve asus kiirelt tegutsema, laskudes kägaras lebava mehe kõrvale põlvedele. Ta ohkas kergendunult, kui tundis kätt jakile asetades, kuidas mehe rind tõuseb ja vajub.

„Jumal tänatud, ei ole, ta hingab veel.“

„On see alles kergendus,“ tõi mees silmi avades kuuldavale ja sihtis pilguga tema kohale kummardunud Eve'i.

Eve pörkas tagasi ja jõllitas meest, hetkeks võimetu taipama, mis oleks võinud juhtuda. Mehe hääl oli selge ja kindel. Tal oli ilus nägu, lausa häbitult ilus ja sile, enesekindlust õhkava nurgelise lõuajoonega. Ta kenad tumedad kulmud olid kaunilt kaardus ja tugevad huuled peaaegu sensuaalsed. Tolmukorra alt paistsid parima kvaliteediga rõivad, mille valmistajaks sai olla vaid Londoni kõige osavam rätsep – kõik see osutas sellele, et mehel oli pikk teekond seljataga. Ta oli kukkudes mütsi kaotanud ja ta tumedad sassis juuksed särasid läbi puude piiluvate päikesekiirte käes. Eve vaatas otse kaardus mustade kulmude all säravatesse selgetesse silmadesse. Neis hõbehallides, sädemeid pilduvais silmis oli tugevust ja elujõudu.

„Te olete haavatud,“ ütles Eve, pilk mehe kuuel, millest veri läbi imbus. „Loodame, et pole midagi tõsist.“

Mees ajas end vaevaliselt istukile, krimpsutades nägu, kui lõikav valu õlast läbi käis. Jämedale puutüvele nõjatudes sulges ta silmad ja toetas raskelt hingates pead.

Eve nõõpis kõhklemata nobedalt lahti mehe verest läbiimbunud kuue nõõbid, laskis lõdvaks kaelasideme ja avas vesti ning särgi kinnised, säilitades haava uurides vastavalt õpetusele neutraalset näoilmet. Ta tõusis, kergitas seelikusaba ja rebis alusseeliku küljest kangariba. Voltinud kangast nutsaku, surus ta selle verejooksu peatamiseks lahtisele haavale.

„Haav on pindmine, nii et teil vedas.“

„Vedas?“ torkas mees sarkastiliselt. „Rõõm kuulda, et te nii arvate.“

„Nii.“ Võtnud mehe käe, surus Eve selle kangaga kaetud haavale. „Suruge kõvasti,“ käskis ta. „Me läheme koju ja ma seon selle korralikult kinni.“

„Seda pole küll vaja. Aidake mind hobuse selga ja ma lähen oma teed. Minu arst vaatab ise haava üle.“

„Palun ärge vaielge. Te pole praegu olukorras, kus vastu vaielda. Maja pole siit kaugel.“ Püsti tõustes pöördus Eve Roberti poole. „Ulata käsi, Robert.“

„Ma saan aru, et see noormees siin tulistas mind.“

„Tundub nii,“ vastas Eve, võimetu hetkel Roberti teo tagajärgedele mõtlema või arutlema, kuidas selline asi üldse juhtuda sai, kui vend läks hommikul kodust jänesejahile. „Ma arvan, et hiljem saame selgust, aga praegu on vaja haav korda seada. Kui kuul on veel õlas, tuleb see eemaldada, aga minu arvates on tegemist üksnes pindmise haavaga.“

Üheskoos aitasid nad mehe jalule. Too tuikus ja toetus puule. „Aidake mind palun hobuse selga.“

„Teist oleks täiesti vastutustundetetu ja rumal pärast niimoodi haavata saamist hobuse selga istuda. Üsna tõenäoline, et kukute ja vigastate end palju tõsisemalt, nii et olete mõnda aega rivist väljas.“

„Hoidku jumal,“ torkas mees kuivalt.

„Just täpselt. Robert, võta hobune. Nii, lähme nüüd,“ ütles Eve võõrale ja andis oma kübara Roberti kätte. Siis tõstis ta haavatu käsivarre oma turjale. „Toetuge minu vastu ja varsti olemegi kodus. Suruge teine käsi haava vastu.“

„Ma imetlen teie oskusi, preili...?“

„Proua,“ vastas Eve. „Proua Eve Lansbury.“

„Aa – Matthew Lansbury abikaasa.“

„Lesk,“ parandas naine.

Mees vaikis ja uuris naist lähemalt. „Jah, muidugi. Tunnen kaasa kaotuse pärast, proua Lansbury.“ Mees kõhkles ja sulges silmad – tundus, et tal käis pea ringi. „Mis kuradi päralt minuga juhtus?“

„Teid tulistati – ja palun ärge vanduge,“ tõreles Eve. „Seliseks inetuks keelekasutuseks on oma aeg ja koht ja see pole mitte siin ja praegu. Nii et ma oleksin tänulik, kui hoiaksite keelt hammaste taga.“

Mehe huuled tõmblesid, kui ta alla naise ülespööratud silmadesse vaatas, ja ta suutis naeru maha suruda. „Palun vabandust. Unustasin end ja olen noomituse ära teeninud. Ma ei tahtnud lugupidamatu olla.“

„Täna. Astuge nüüd edasi, enne kui verest tühjaks jooksete.“

Sõnagi lausumata ja tseremoonitsemata aitas Eve mehel maja juurde jõuda. Pooltel teel oli naine üsna kindel, et mees suudaks ka iseseisvalt kõndida, kuid tundus, et ta usaldas

meeldi poole oma keharaskusest Eve'i kanda. Püüdes mehe iseloomule põgusat hinnangut anda, arvas Eve, et tegemist on ümbritsevates aukartust äratava isikuga – inimesega, kes tundeid välja ei näita ja on visa ning sihikindel. Pärast Matthew' surma polnud ta ühelegi mehele nii lähedal olnud. Mehe käsi ta õlgade ümber, tundis ta tolle keha soojust, jõudu ja sitkust, tema käsivarre raskust ning vastu pöske tulevava hingeõhu meeldivat sigari- ja brändiaroomi.

Koju jõudnud, kergitas Eve trepist üles minnes ühe käega seelikusaba, paljastades rohmakad saapad, mida ta põllutööl kandis.

„Vägevad saapad teil. Sellistega võiksid sõdurid lahingusse marssida.“

Seelikut lahti lastes vaatas Eve talle otsa. „Ja teie muidugi teate seda, eks ole...?“

„Lord Levisham – Maxim Randall – ning jah, ma tean, kuigi osa minu meeste saabastest polnud pooltki nii kvaliteetsed.“

„Need on ka paremaid aegu näinud, aga mulle kõlbavad veel küll.“

Olles oma isiku paljastanud, märkas mees naise näol põgusat kummalist ilmet ja tema silmis hästi varjatud vastu-meelsust. Ta uuris naist – pisut lõbustatult, pisut uudishimulikult, pisut pilkavalt.

„Teie pilk ütleb, et olete minust varem kuulnud.“

„Arvestades, et olete mu naaber paari miili kauguselt – jah, teie nimi kõlab tuttavalt.“

See oli tõsi. Eve teadis ka – nagu kõik teisedki ümberkaudsed –, et jahil juhtunud õnnetuse tõttu surnud venna järel oli mees pärinud tiitli ja Netherthorpe'i mõisa. See, mida Eve oli oma kuulsa naabri kohta kuulnud, ei tekitanud mingit

soovi temaga kunagi kohtuda. Umbes kolmekümneaastasena oli mees elegantselt aristokraatlik ja tundus tulvil võimu ning jõudu. Kohalikele kuulujutuveskitele toetudes oli mees kõrkust täis ning võis sõjaväekohustusest vabal ajal teha, mida iganes ja kellega iganes hing ihkas. Klatšimoorid seostasid ta nime paljude kaunite Londoni naistega ja tema skandaalid oli kurikuulsad. Iga oma mainest hooliv arukas noor naine peaks selle mehe teelt kõrvale hoidma.

Eve aitas ta majja sisse. „Sinna,“ näitas ta, lastes mehest lahti. „Ma arvan, et saate nüüd ise kõndida. Tulge siiapoole,“ osutas naine ja läks ees külalistuppa, kus viipas mehe aknalusele diivanile istuma. Paludes end vabandada, silus Eve seelikuid ja kadus kööki.

Grange'i kauaaegne majapidajanna Agatha Lupton valmistas õhtusööki. Käised üles kääritud ja jahutolm pöskedel, rullis ta tainast, et katta sellega õhtusöögiks valmiv lihapirukas. Tä vaatas oma käskijannale otsa, kuid ei katkestanud tööd.

„Mis teid nii endast välja viis?“ küsis Agatha, märgates perenaise õhetavat nägu.

„Meil on väike kriis, Agatha,“ vastas Eve, täites kausi veega ja otsides kappidest sobivaid kangatükke. „Uut lord Levishami Netherthorpe'ist on tulistatud ja ta vajab abi.“

Agatha lõpetas rullimise, silmad imestusest pärani. „Püha jumal! Lord Levisham, ütlete? Levishami krahv? Tulistatud? Kes taeva pärast sellist asja teeks?“

„Ma ei tea,“ vastas Eve, hoidudes oma venda süüdistamast, enne kui pole kuulnud, mis tal öelda on. „Küsimusteks on aega hiljem. Õnneks on haav pindmine ja pole eluohtlik.“

„Sal on üleval ja koristab lastetuba. Kas kutsun ta alla?“